

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku J. A. i H. D.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i
Autostrad w W., Nadleśnictwa C., K. Ś., R. Ś., H. P., J. K., R. K. i R. M.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) stwierdza, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania
związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie nabycia własności określonej nieruchomości przez zasiedzenie.

Zdaniem Sądów obu instancji w odniesieniu do działek (...)/3 i (...)/5 zabudowanych kompleksem gastronomicznym, nie zostały spełnione przesłanki wymaganego okresu posiadania, zaś w odniesieniu do działki (...)/6 zajętej pod parking nie została spełniona przesłanka samoistnego posiadania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzili, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ dokumenty znajdujące się w aktach sprawy potwierdzają, iż wypełnione zostały wszelkie ustawowe przesłanki konieczne do stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości na podstawie art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 176 k.c., tj. wnioskodawcy wykazali fakt samoistnego posiadania nieruchomości (przez siebie oraz poprzedników prawnych) i upływ 30-letniego terminu zasiedzenia (w przypadku złej wiary). W tych okolicznościach należało stwierdzić zasiedzenie przez nich nieruchomości, objętych wnioskiem. Zdaniem skarżących prawomocne orzeczenie Sądu II instancji jest sprzeczne nie tylko z obowiązującymi przepisami prawa, ale także z logiką, względami słuszności i zasadami współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazali, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Nie wykazali bowiem, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07). Nie przedstawili przekonującej argumentacji jurydycznej na poparcie zarzutu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, poprzestając na twierdzeniu o wykazaniu faktu samoistnego posiadania zarówno ich samych jak i ich poprzedników prawnych oraz wykazaniu upływu koniecznego terminu zasiedzenia, nie popartych żadnymi argumentami, bez odniesienia do ustalonego stanu faktycznego oraz do argumentów w tym przedmiocie Sądu Okręgowego przedstawionych w uzasadnieniu. Wywody skarżących stanowią w istocie własną ocenę zebranego

w sprawie materiału dowodowego i zmierzają do obejścia zakazu przewidzianego w art. 398³ § 3 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw